

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 2 stycznia 2013 r. r.

DOLiS/DEC-1/13/22,23,25,27

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2 i art. 22 w zw. z art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pani B. P. zam. [...] oraz Pani J. C. zam. [...], dotyczącej przetwarzania ich danych osobowych, w tym szczególnie chronionych, przez Panią Z.P. oraz Pana W. P. zamieszkałych [...],

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

W dniu [...] sierpnia 2012 r. w siedzibie Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych Pani B. P. zam. [...] oraz Pani J. C. zam. [...], zwane dalej również Skarżącymi, wniosły do protokołu skargę dotyczącą przetwarzania ich danych osobowych, w tym szczególnie chronionych, przez Panią Z. P. oraz Pana W. P. zamieszkałych [...]. W jej treści Pani B. P. zakwestionowała legalność przetwarzania przez ww. osoby jej danych osobowych zawartych w znajdujących się posiadaniu tychże osób wystawionych dla niej dwóch zwolnieniach lekarskich oraz recepcie, natomiast Pani J. C. legalność przetwarzania przez ww. osoby jej danych osobowych zawartych wystawionej dla niej recepcie (kopie ww. dokumentów stanowią załącznik do protokołu przyjęcia skargi wniesionej ustanie).

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podjął czynności mające na celu wyjaśnienie sprawy, podczas których ustalił następujące okoliczności faktyczne.

- 1) Pani B. P. jako żona Pana W. P. i synowa Pani Z. P. zamieszkiwała z ww. osobami w jednym domu przy ul. [...].
- 2) Po wyprowadzeniu się przez Panią B. P. z ww. domu, Pani Z. P. i W. P. odnaleźli w nim dwa zwolnienia lekarskie i receptę wystawioną dla Pani B. P. oraz receptę wystawioną dla Pani J. C., będącej znajomą Pani B. P.
- 3) Przedmiotowe dokumenty w dniu [...] lipca 2012 r. przekazane zostały przez Panią Z. P. i Pana W. P. do Prokuratury Rejonowej Warszawa Żoliborz, jako wniosek dowodowy do sprawy karnej prowadzonej w wyniku złożenia zawiadomienia przez Skarżące o popełnieniu przestępstwa z art. 191 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (...) o sygn. [...], oraz w dniu [...] lipca 2012 r. przekazane zostały jako dowód w sprawie do Sądu Okręgowego w Warszawie, do toczącej się sprawy rozwodowej o sygn. akt [...].
- 4) W wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych Pani Z. P. i Pan W. P. wskazali, iż „przetwarzanie danych osobowych, Pani B. P. oraz Pani J. C. następowało jedynie poprzez doraźne dysponowanie dokumentami zawierającymi takie dane i polegało wyłącznie na przeczytaniu pozostawionych przez w/w osoby wspomnianych dokumentów, a następnie – po stwierdzeniu ich znaczenia dla toczących się postępowań – przekazaniu tych dokumentów i ich kopii właściwym organom. Czynności na dokumentach miały więc charakter ograniczony w czasie i następowały jedynie w celach osobistych.”
- 5) Ponadto Pani Z. P. i Pan W. P. oświadczyli, że dane osobowe zawarte w przedmiotowych dokumentach dotyczące Pani B. P. oraz Pani J. C. nie są przez nich przetwarzane, albowiem zostały przekazane do wskazanych powyżej postępowań.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, jej przepisów nie stosuje się do osób fizycznych, które przetwarzają dane wyłącznie w celach osobistych i domowych. Przez cel osobisty rozumie się przetwarzanie danych na własny użytek, nie w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, działanie nieprzynoszące jakichkolwiek korzyści majątkowych. W literaturze przedmiotu za najbardziej typowe przykłady przetwarzania danych osobowych w celach osobistych wskazuje się „gromadzenie danych w osobistych notatnikach, notebookach i domowych komputerach. Jeżeli te warunki dotyczące celu przetwarzania danych są spełnione, to nie ma istotnego znaczenia, czy zbieranie, przetwarzanie dokonywane jest <<osobiście>> czy przez inną osobę. Nie ma również znaczenia sposób pozyskania danych oraz ich rodzaj, np. czy są to dane sensytywne” (J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz: Ochrona danych osobowych. Komentarz, Kraków 2007, s. 330).

W treści przedmiotowej skargi Skarżące zakwestionowały przetwarzanie ich danych osobowych przez osoby fizyczne Panią Z. P. oraz W. P. Materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie wykazał, iż proces przetwarzania wspomnianych danych osobowych Skarżących przez Panią Z.

P. i Pana W. P. nie był związany z prowadzoną przez te osoby działalnością związkową czy zawodową, a osoby te pozyskały te dane osobowe i przetwarzały je jedynie w celach osobistych, w rozumieniu art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy. W udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych wyjaśnieniach Pani Z. P. oraz Pan W. P. oświadczyli, że „czynności na dokumentach (...) następowały jedynie w celach osobistych.”

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Informacyjnie wskazać należy, iż regulacją na gruncie, której Skarżące mogą poszukiwać ochrony prawnej oraz dochodzić swych roszczeń są przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93 z późn. zm.). Stosownie bowiem do treści art. 23 ustawy Kodeks cywilny niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego. Przepis z art. 24 ustawy Kodeks cywilny, gwarantuje osobie której, dobro osobiste zostało zagrożone, uprawnienie do wystąpienia z żądaniem zaniechania działania naruszającego dobro osobiste, a w razie już dokonanego naruszenia żądania, ażeby osoba która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Jednocześnie w myśl art. 448 Kodeksu Cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Natomiast art. 17 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), wskazuje na właściwość sądów okręgowych w rozstrzyganiu spraw tego rodzaju.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).